

Nr 415.

Av herr **Hamrin m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 248, med förslag till lag om ändrad lydelse av 10 § i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910.

I propositionen nr 248 har Kungl. Maj:t förelagt riksdagen det förslag till ändrad lydelse av § 10 i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910, som på grund av motion beslöts av 1919 års lagtima riksdag, men som på grund av att kyrkomöte ej hållits icke kunnat underställas dettas prövning och sålunda förfallit.

Förslaget avser att bereda ökade möjligheter för församling att höja den av Kungl. Maj:t för regleringsperioden fastställda lönen genom att ersätta det nuvarande villkoret för sådant besluts laglighet, att i ärendet väckt förslag skall biträdas av $\frac{3}{4}$ av församlingens röstetal, med föreskrift, att allenast $\frac{3}{4}$ av de å kyrkostämman närvarandes röster må erfordras.

Såsom vid frågans behandling sistlidne riksdag från olika håll i båda kamrarna framhölls, kunna starka betänkligheter resås mot den ifrågasatta ändringen. När prästlönelagen år 1910 bifölls av riksdagen, var man ej minst från lantmannahåll angelägen att skapa betryggande garantier för att prästens ställning såsom kyrkostämmans och kyrkorådets ordförande icke skulle möjliggöra för honom eller någon mindre grupp inom församlingen att överrumplingsvis genomföra en förbättring i hans ekonomiska ställning, som icke hade anslutning hos en mera betydande del av församlingen. Säkerligen ligger en lång och bitter erfarenhet bakom kravet på en starkt kringskuren möjlighet för församlingen att öka en lön, som av Kungl. Maj:t i enlighet med av riksdagen fastställda grunder fastställts.

Senare tids erfarenhet giver ock vid handen, att kyrkostämmans ordförande icke sällan i med det nu förevarande beslätade fall i kraft av sin ställning kunnat åstadkomma å kyrkostämma voteringsresultat, som tryggt kunna påstås icke stödjas av en motsvarande församlingsmajoritet.

Emellertid skall det icke förnekas, att den ifrågavarande garantien är onödigt sträng med nuvarande rösträttsbestämmelser. Goda skäl kunna säkerligen anföras för en jämkning i stadgandet. Men därvid måste efter vår uppfattning fasthållas syftet med bestämmelsen och sålunda alltjämt krävas säkerhet för att en bestämd majoritet av församlingen önskar höja den prästerlige ämbetsmannens avlöning. Denna synpunkt tillgodoses ingalunda genom det framställda förslaget. Det icke blott möjliggör för ett par församlingsmedlemmar att ikläda församlingen i dess helhet ekonomiska förpliktelser, det rentav inbjuder till ett vidsträckt fullföljande av de arbetsmetoder, som under fjolårets andrakammardebatt erhöilo en bjärt belysning.

Därtill kommer som ingalunda betydelselös omständighet, att den nuvarande korrespondensen mellan bestämmelserna i §§ 9 och 10 genom ändringsförslagets antagande skulle undanröjas.

Då slutligen någon särskild anledning att brådstörtat, utan närmare övervägande verkställa en ändring av lagen ifråga icke kan anses föreligga, sedan prästerskapet i nyreglerade pastorat ej blott tillgodosetts genom dyrtidstillägg utan jämväl ifrågasatts till erhållande av tillfällig löneförbättring, synes det ur alla synpunkter mest välbetänkt att underkasta frågan, i vilken mån förevarande lagrum bör undergå jämkning i syfte att underlätta möjligheterna för församling att, därest den så åstundar, höja prästerskapets avlöning med behållande av bestämmelsens karaktär att utgöra säkerhet för att sådan åtgärd uppbäres av en allmän mening, en närmare utredning.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 248 ville hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning, i vilken mån § 10 i lagen om reglering av prästerskapets avlöning av den 9 december 1910 må kunna jämkas, i syfte att underlätta möjligheten för församling, vars majoritet så önskar, att höja den för prästerskapet fastställda avlöningen.

Stockholm den 10 april 1920.

Felix Hamrin.

Gustaf Olsson,

Ramsta.

Wilhelm Björck.

Oscar Osberg.